

opusdei.org

„Usu pühendunud kaitsmine ei muuda sind ultrakonservatiivseks“

Järgnevalt toome ära prelaadi
viimase intervjuu, mis ilmus 3.
märtsil 2018 ajalehes Vida
Nueva

12.04.2018

„Iga valitsemise, juhtimise missioon
peab olema teenimissmissioon“. Aasta
pärast Opus Dei prelaadiks saamist,
vaatab Hispaaniast pärit Fernando
Ocáriz tagasi selle kirikliku

organisatsiooni ees otsas oldud ajale, mille jooksul ta keskendus eriti eelmise prelaadi, Javier Echevarría, surma järel kokku tulnud kongressil vastu võetud otsuste elluviimisele: pere ja noorte evangeliseerimisele.

Sündinud 73 aastat tagasi Pariisis, hispaanlaste perekonnas, kes emigreerus kodusõja eest Prantsusmaale. Omandas hariduse füüsika ja teoloogia vallas, omades viimases doktori kraadi. Püüab muuhulgas täita ka seda, mida paavst temalt eelmise aasta märtsis toimunud audientsil palus: „Viia Evangeeliumi rõõm keskklassini, kuhu kuulub suur hulk inimesi erinevates riikides ja ka Opus Deis“

Ocáriz ütleb, et argentiinlasest paavsti „evangeliseerimis impulssi“ võib juba katoliku kogudustes täheldada, kus on kasvanud pihtimiste arv samuti räägib ta paavst Franciscuse vastase kriitika

„valust“, mida on mõningad kiriku ringkondadesse kuuluvad inimesed üles näidanud paavsti perekonda käsitleva apostelliku ekshortatsiooni, *Amoris letitia*, vastu. „Ühegi Kiriku poja suust ei tohiks kosta põrmustavat kriitikat mitte kellegi suunas, kõige vähem paavsti suunas.“

Kui talle esitatakse küsimus suletud grupiks ning sektiks sildistamisest ning ultra konservatiivsest ideoloogiast, mida tihti Opus Dei'le omistatakse, vaatab prelaat tagasi minevikule. „60-ndatel aastatel oli meil vastupidine „probleem“: polnud mitte vähe neid, kes ütlesid, et Opus Dei on ohtlikult uuenduslik. Usu pühendunud kaitsmine ei muuda kedagi ultrakonservatiiviks. „Areneda“ Kristuse valguse laiendamisel, olles tähelepanelikud iga hetke eripärasuste suhtes, ei sildista neid uuendusmeelseteks.“ Prelaat tunnistab muuhulgas, et

Opus Dei liikmed „pole täiuslikud“ ning kutsub seda kiriklikku reaalsust tundma õppima, „laskmata end stereotüüpidest mõjutada.“

2017. aasta jaanuaris valiti teid Opus Dei prelaadiks, vastutus, mille omalt poolt kinnitas paavst Franciscus. Millised on teie arvates kõige olulisemad otsused, mis te olete vastu võtnud Opus Dei prelaadiks valimise järel? Ning millised on suurimad raskused, millega olete kokku puutunud?

Suure osa tööst on moodustanud Üldkongressi järgnevateks aastateks seatud eesmärkidega tegelemine: eelkõige evangeliseerimine perekonnas ja noorte seas. Nendes valdkondades on palju väljakutseid, mida me kõik Kirikus jagame. Meie ühiskonnal on vaja kihlatuid ja abielupaare, kes näitaksid tõelise armastuse ilu, kes oleksid õnneliku ja täieliku abielupühendumuse

tunnistajateks. Peame hoolitsema ka meie noorte eest, tulema vastu nende muredele ja soovidele. Samas ei tohiks me unustada neid, kes enim abi vajavad: haiged, immigrandid, töötud, vaesed..., kel on Jeesuse südames eriline koht ja peaks olema ka meie omas. Kuidas kõikidele nendele väljakutsele vastu astuda? Isikliku kohtumise kaudu Kristusega, palve ja sakramentide läbi. Meid paneb liikuma kohtumine Kristusega. Küsisite minult suurimate raskuste kohta... Tänu Jumalale pole ma prelaadiks oldud kuude jooksul eriliste raskustega kokku puutunud. Toetun paljude inimeste palvete tugevusele.

Milline on teie juhtimisstiil? On teil eeskujusid, keda järgite?

Mulle meeldib käia püha Josemaría jälgedes, kes hoolitses kõigi eest. Tänu Jumalale on Opus Dei juhtimine kollegiaalne, mis tähendab, et on

inimesi, kes mind selles ülesandes aitavad. Iga valitsemise, juhtimise missioon peab olema teenimissmissioon. Minu puhul on see Kiriku, paavsti ning kõigi preestrite ja ilmikute teenimine, kes mulle Opus Dei prelaturis usaldatud on.

Millised on teie suhted paavstiga? Kas te räägite tihti?

See on armastuslik suhe. Ma tänan Püha Isa selle armastuse eest, mida ta on Opus Dei prelaturi vastu üles näidanud, ja ka minu vastu, eelmise prelaadi, monsenjöö Javier Echevarría surma puhul ja minu nimetamisel tema ametijärglaseks. Niisamuti järgnevatel kuudel. Isalik suhtumine, mida ma täheldasin, kui sain temaga isiklikult vestelda või kui suhtlesime kirja teel.

Audientsil, mille ta andis teile eelmise aasta märtsi kuus, palus paavst Franciscus, et Opus Dei peaks äärealasid oluliseks ning et

**see töötaks eriliselt viisil
keskklassi hulgas, professionaalses
maailmas ning Jumalast kaugel
olevate intellektuaalide seas. Mida
on siiani tehtud tema soovitude
järgimiseks?**

Sel audientsil kutsus paavst meid
üles viima Jumala armastust
keskklassi eksistentsiaalsetele
äärealadele, teha Jumal kohal
olevaks ilmatusuures professionaalse
töö maailmas. See tähendab, et
igaüks oma käitumisega prooviks
teha Kristuse teistele kohal olevaks.
Ma väga loodan, et iga Opus Dei liige
oskab olla koherentseks
Evangeeliumi tunnistajaks
perekonnas, tööl ning mujal
ühiskonnas!

**Kas te oskate tuua mõnda näidet
Opus Dei kohalolust äärealadel?**

Mulle meenuvad mõningad
initsiatiivid, millega tegelesid mõned
Opus Dei liikmed, keda ma sel suvel

külastasin. Näiteks Raval'i linnaosas Barcelonas, assotsiatsioonid Braval ja Terra. Nende 300 vabatahtlikut on kutsunud ellu haridus-, spordi- ja koolitus programmid linna immigrantidele. Madridis külastasin valukeskust Laguna, kus kantakse hoolt inimeste eest, kes elavad oma elu viimaseid päevi. Kölnis, Saksamaal, kohtusin püha Pantaleone koguduse, mis on usaldatud prelatuuri hoolde, preestrite ja vabatahtlikega. Nad hoolitsevad 30 Süüriast pärit perekonna eest, kes elavad diötseesi ja linna koostöös rajatud hoones. Perekonnad võivad jääda sinna majja kuueks kuuks. Nad saavad palju abi riiki sisenemisel ja iseseisvumisel. Tänu Jumalale on kõikjal maailmas sündinud hulgaliselt abiorganisatsioone. Näiteks Khinsasas, Kongo Vabariigi, maailma vaesusest kolmanda riigi pealinnas, pakub Monkole haigla paljudele meditsiinilist abi. Aga nagu

ma ütlesin, siis tõeline revolutsioon oleks see, kui me kõik – olenemata me piiratusest ja isiklikest puudustest – püüaksime käituda nagu hea samaarlane, seda nii kodus kui ka tööl, teisi ära kuulates ning pakkudes neile vaimset ja materiaalist abi. Olen saanud tuttavaks vaprate ettevõtjatega, nagu näiteks üks Filipiinidelt, kes oma kolmest hotellist saadud tuluga on otsustanud avada orbudekodu 50le hüljatud lapsele. Ta lõpetas äsja selle laiendustööd ning nüüd võõrustab ta peaaegu sadat last. On ka majandusteadlased, kes sooviksid luua õiglasemat maailma, kaugel majanduslikust kõrvale jäetusest või prestiižsed arstid, kes hoolitsevad oma patsientide eest. Opus Dei's kõik peame veel selles osas pingutama ning õppima sellest, mida teised Kirikus teevad.

Kas need paavsti sõnad peidavad endis varjatud kriitikat selle

suhtes, et varem hoolitseti liialt eliidi eest?

Ma ei arva nii. Usun, et see on pigem üleskutse viia Evangeeliumi rõõm laiemalt keskklassideni, kuhu kuulub mõningates riikides enamus inimesi, nii ka Opus Deis.

Mida te ütleksite neile, kes peavad Opus Deid suletud grupiks, sektiks ning ideoloogiliselt ultrakonservatiivseks?

Esiteks ütleksin, et meie, Opus Dei liikmed, kindlasti pole täiuslikud, meil on puudusi, teeme vigu... Samas kutsuksin neid esmalt tundma õppima seda reaalsust, laskmata end stereotüüpidest mõjutada. Milliseks suurepäraseks harjutuseks on elus see, kui laseme tõel end kaasata! Kujutage ette, 60-ndatel aastatel oli meil vastupidine „probleem“: polnud mitte vähe neid, kes ütlesid, et Opus Dei on ohtlikult uuenduslik. Usu pühendunud kaitsmine ei muuda

kedagi ultrakonservatiiviks.

„Areneda“ Kristuse valguse laiendamisel, olles tähelepanelikud iga hetke eripärasuste suhtes, ei sildista neid uuendusmeelseteks.

Kuidas võivad noored täna rakendada praktikas Opus Dei ideed töö pühitsemisest, kui see on ebakindel, halvasti tasustatud ning üsna tihti ebaregulaarne?

Pikaajaline töötus ning ebakindel töö loovad kurva olukorra, mis võib noori palju kahjustada. Sotsiaalses kontekstis, toob see kaasa inimpotentsiaali selge vaesumise, hilisemas eas abiellumise ning ebakindluse perekondadele. Kes leiab end sellisest olukorrast, võib olla kindel, et tema tööks on töö otsimine, mida ta võib samuti pühitseda, nagu võib pühitseda enese harimise tööd, saamaks paremale ametikohale.

Loomulikult pole see lahendus konkreetsetele probleemidele, aga see pole ka kerge ega illusoorne lohutus. Kristlase jaoks on kannatus õige hetk lootuse elamiseks, mis on suunatud eelkõige taeva poole, kuid mis on seotud ka praeguse eluga, milles Jumal meid abistab, et me täidaksime Tema kutset teisi teenida, saavutada ühist hüve, just meie tööga. Kristlik lootus tõukab meid tegema probleemide lahendamiseks kõik, mis vähegi võimalik. Teie poolt kirjeldatud olukorda vaadates mõtlen, et ka meie, kes me pole enam nii noored võime ja peame aitama oma palvega, sirutades abi käe neile, kes alles alustavad oma professionaalset elu, jagades kogemusi, teadmisi, viise, kuidas saavutada tööle omaseid voorusi; või leides ja pakkudes lahendusi, mis on proportsionaalsed noorte tööpuuduse ja töö ebakindluse probleemi mõõtmetega, mis puudutab paljusid noori.

Milline on teie arust olnud siiani paavst Franciscuse pontifikaadi suurim kordaminek?

Võime juba näha tema evangeliseerimis impulsi mõjusid. Paavst Franciscus juhib kirikut üha rohkem andma endast tunnistust kui halastuse jumalikust kehastusest. Ta on karjane, kes juhib karja oma sõna ja eeskujuga: koherentsusega selle vahel, mida ütleb ja teeb. Lisaks kutsub ta tihti pihisakramendi juurde tagasi pöörduma. Seda võib juba katoliku kogudustes täheldada. „Paavst kutsub samuti rõõmsamale ning entusiastlikumale pastoraalsele panusele, täis rõõmu ja entusiasmi; ta toetab perekondi nende võitlustes, kinnitades neile, et Issand aitab neid olenemata raskustest ja puudusest.

Mis on teile meelde jäänud läbikäimisest emeriitpaavstiga? Kas te räägite temaga vahel või

külastate teda? Kuidas te arvate, et kirik jääb teda mäletama?

Minu suhted Benedictus XVI'ga ulatuvad tagasi aastasse 1986, kui ma võtsin vastu Usudoktriini kongregatsiooni nõuniku koha, mille perfektiks ta oli. See töö on lubanud mul korduvalt temaga isiklikult suhelda. Mäletan, et ta kuulas kiirustamata ja siira huviga, vaatamata oma paljudest kohustustest. Teda huvitas väga teiste arvamus ning oli avatud dialoogile jõudmaks tõeni. Olen teda pärast tagasiastumist mõned korrad külastanud. Paavstina mäletatakse teda tema rikkaliku õpetuse kaudu, mis sisaldub kolmes kirja pandud entsüklikas ning apostellikes ekshortatsioonides, aga ka arvukates jutlustes. Tema jutlused ja kõned on valgustavad ning paljud neist sisaldavad endis suurt doktrinaalset pagasit: Kiriku, apostlite, kirikuisade, palve kohta... Lisaks teoloogina,

omas ta väga olulist kohta kaasaegses teoloogias, andes oma panuse väga erinevates valdkondades, fundamentaalteoloogia kesksetest küsimustest teatud ühiskondliku moraali või poliitika aspektideni.

„Elan Paavst Franciscuse vastase kriitika kurbusega“

Fernando Ocáriz kinnitab, et elab kriitika „kurbusega“, mida osa Kirikust paavst Franciscuse suunas adresseerib: „Ühegi Kiriku poja suust ei tohiks kosta põrmustavat kriitikat mitte kellegi suunas, kõige vähem paavsti suunas. Paavst on öelnud, et mõistab, et *Amoris laetitia* on sellist tormi tekitanud. Selle apostelliku ekshortatsiooniga ärgitab paavst muuhulgas lähenema keerulises olukorras inimestele ning tegema seda suure kättesaadavusega. Kuid paavst Franciscus kinnitab samuti selgelt, et doktriin ei muutu. Minu arvates peab ta silmas seda, et meie,

preestrid, pühendaksime rohkem
aega raskustes inimestele, olles neile
toeks – vahel pikaks kujunevas –
protsessis, mis aitab neil nende
isiklikku olukorda paremini mõista
ning aidata neil seda Jumala armuga
ületada.“

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
et-ee/article/usu-puhendunud-
kaitsmine-ei-muuda-sind-
ultrakonservatiivseks/](https://opusdei.org/et-ee/article/usu-puhendunud-kaitsmine-ei-muuda-sind-ultrakonservatiivseks/) (17.03.2026)